

det egentlig er, der har foranlediget et længere Ophold af Reisen, end Skibsføreren efter § 1 havde tænkt sig, da han anmeldte det. Det forekommer mig at være meget vanskeligt at forene § 1, hvor der staar, at Skipperen kun skal gjøre Anmeldelse, naar Skibet ikke bliver opholdt, med § 2, hvorefter han skal foranledige, at Forhøret optages saasnart som mulig, samt Retten ligeledes kan opfordre ham til at gjøre det. Om det er mig, der ser feil paa Ordet „opfordre“, veed jeg ikke, men jeg vil dog i alt Fald nu læse det, som om Retten kan beordre ham dertil, og det vil igjen ikke komme i saa god Samklang, tror jeg, med § 23, hvor der staar, at „de Omkostninger, der medgaa til de i § 2 omhandlede Tilfælde og Beskjendtgjørelser, afholdes af Retvirenten“, hvorhos der tillige, saavidt jeg erindrer, er omtalt disse Besigtelser. Men naar Retten har Magt, hvad jeg iøvrigt ikke har Noget at indvende imod, til at trække Forhøret ud i flere Dage, kan jeg ikke forstaa, hvorledes Skipperen fra Begyndelsen kan skjønne rigtigt over, hvorlænge et saadant Forhør vil vare, og om det kan foranledige Ophold af Skibet eller ei. — I § 1 er nævnt i 4de Linie, „at Skibet løber ind i Nødhavn“. Jeg vilde anfæ det for korrektere, at der stod: „søger Havn“. Det kan naturligvis føre til en længere Diskussion, hvad der er Nødhavn og hvad ikke. Men da der er Udsigt til, at der om ikke altfor fjern Tid vil komme en maaste længere Diskussion om Begrebet Nødhavn her i Thinget, kan jeg ikke skjønne Andet, end at det vil være uhensigtsmæssigt at indsætte Ordet Nødhavn heri Loven, brugt saaledes som her. Om Havnen saar en Betegnelse efter den Uarsag, der foranlediger, at Skibet løber derind, eller den bliver dødt paa anden Maade, kan man jo være uenig om, men sikkert er det, at ligger Skibet tilankers her i Surdet, bliver paaseilet og søger ind til Rjøbenhavn, vil det dog ikke være strengt korrekt at betegne Rjøbenhavns Havn som en Nødhavn. Den har vel fungeret som Nødhavn for dette enkelte Skib, men den officielle Betegnelse for Havnen kan ikke være Nødhavn. Jeg foreslaar derfor, at Udtrykket forandres til: „søger Havn,“ det er et ganske almindeligt Udtryk. — Med Hensyn til Mulktterne i § 1 er deres Størrelse sat fra 4—200 Kr. Det forekommer mig at ville være mere hensigtsmæssigt, da denne Mulkt jo ubelukkende gjælder for den Indgivelse af Rapport, at man ændrede Noget her i dette Stykke, saaledes at det kom til at handle om Forsømmelighed med Anmeldelsen og dennes Indhold. Det forekommer mig, at ingen Straf næsten kan være streng nok for den Fører, der mod sit bedre Vidende undlader at sætte Noget ind i en Rapport, som burde være fremkommet. At det senere under Forhøret kan fremkomme, indrømmer jeg, og saa vil det naturligvis faae sin Straf paa anden

Maade, men det forekommer mig, at for at lette Sagen burde man optage en Bøde for saadan Undblivelse. De 24 Timer forekomme mig ganske vist at være en noget knap Tid. Jeg skal ikke for mit Vedkommende modsætte mig denne Frist, men det maa dog indrømmes, at, naar en Fører, som sædvanlig, henvender sig til en Mæglar, og han først er kommen i Havn om Eftermiddagen, kan der virkelig komme Øjeblikke for ham, som gjøre, at han ikke kan faae det besørget saa snart. Han vil selvfølgelig gjøre det saa hurtigt, det staar i hans Magt. I § 3 er der med Hensyn til fremmede Skibe opstillet to Betingelser for, at Oplysning skal søges her i Danmark om Uarsagen til den stete Ulykke, nemlig for det Første, at Ulykken skal være indtruffen paa dansk Sæterritorium, for det Andet, den selvfølgelig, at man har Grund til at formode, „at der er paadraget et under dansk Lovgivning henhørende Strafsvar“. Jeg vil foreslaa, og det er i Modsetning til, hvad den sidste erede Raler formente, at der tilføies en tredje Bestemmelse, nemlig den, at Skade er stet paa dansk Eiendom. Jeg mener, at man skal røre saa lidt som muligt ved de fremmede Skibe for ikke at komme i større Vanskeligheder end nødvendigt, især naar man ser hen til Bestaffenheden af de almindelige Søforklaringer. Naar f. Ex. to fremmede Skibe ere støbte sammen paa dansk Sæterritorium, saa vil der jo altid foreligge en hel Del til Oplysning om Sagen, ihvorvel jeg skal tilføie, at Erklæringerne jo ikke altid ere saa ubetinget indholdsrige, og meget ofte kunne have i alt Fald en vis Lendens til Besmykkelse af den ene eller anden Parts Sag; men den Slags Erklæring, der skulle afgives ifølge den foreliggende Lov, maa jo have et ganske andet Udseende, idet Førerens jo vil være underkastet langt større Straf, hvis han siger noget Andet end det, som ganske usigtigt er hørdet. Jeg ledes efter disse Udtalelser og særlig ved at se disse Ord: „Under dansk Lovgivning henhørende Strafsvar“ til at erindre om, hvad jeg nævnedes nogle Exempler paa ved Behandlingen af Loven om usødygtige Skibe, at der foregaar saa ofte Ting i vore Farvande, for hvilke man ikke har Straf, og naar jeg dengang udtalte mig noget skarpt, var det i Følelsen af, at man tager saa haardt fat paa Ting, der ligge noget fjernere, medens man synes at glemme, hvad der ligger En nærmere. Der er nu Lanternesøringen. Jeg tror saaledes ikke, at vedkommende Lov sætter Straf, naar man paa Søen ikke har sine Lanterner brændende, og det vil vist være de Herrer bekendt — de ville selv ofte have iagttaget det eller hørt klage derover — at en stor Mængde af de Skibe, der ligge til Ankers her paa Udretheden, ikke have deres Ankerlanterner oppe. Jeg behøver vist ikke at udtale, at en saadan Mangel, som jeg altsaa forudsætter ikke bliver straffet,